

Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ Δρ. Θεολογίας

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΓΙΑ

ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

ΑΘΗΝΑ
1985

Α

Γεννήθηκα στο 1891 ο'ένα από τα γραφικώτερα Ιόνια νησιά, στην Κέρκυρα, και ο'ένα από τα μεγαλείτερα κωριά της, την Άνω Κορακιάνα με χίλιους περίπου κατοίκους την εποχή εκείνη.

Η οικογένειά μου δεν ε γνώριζε για το Ευαγγέλιο της Χάριτος, αλλά ούτε και αγαπούσαν τους εκκλησιαστικούς τύπους και τελετουργίες. Μεγάλωσα παίρνοντας αυτό το πνεύμα από τους γονείς μου. Αλλά και πολλά περιστατικά, που δεν θα αναφέρω για να μην κουράσω, είχαν ενσταλάξει μέσα στην καρδιά μου όχι απλώς αδιαφορία αλλά αντιπάθεια εναντίον της θρησκείας εν γένει, από ηλικίας δεκαπέντε ετών.

Με αυτό το πνεύμα τελείωσα τις γυμνασιακές μου σπουδές δείχνοντας ιδιαίτερη αγάπη στα μοθηματικά, φιλολογία, ποίηση και γενικά στις επιστήμες. Καθώς καλάς θυμούμαι, η ψυχολογία μου κατά τα χρόνια εκείνα (1904-1908) μπορούσε να συνοψισθεί με τις λέξεις, «άσβεστη δίψα γνώσεως επιστημονικής και όλων των περί ανθρώπου, κόσμου και Θεού δοξασιών, με σκοπό να θρώ την Αλήθεια για να την υπηρετήσω εξαπλώνοντάς την στον κόσμο». Η φλόγα αυτή έκαιε μέσα μου και όταν διάβασα για πρώτη φορά και άκουσα από κάποιον καθηγητή μου για την Δαρβίνειο θεωρία, έγινα ακόμη σκληρότερος στην έχθρα μου κατά του Χριστού, τον οποίον χαρακτήριζα σαν τον μεγαλείτερο πολέμιο της επιστήμης.

Με αυτό το πνεύμα, εκθρόνητος προς τον Ιησούν Χριστό, ήρθα στην Αθήνα το φθινόπωρο του 1908 και γράφτηκα φοιτητής στην Μαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου.

Μετά δύο χρόνια, περί το 1910, έτυχε να επισκεφθώ ένα βιβλιοπωλείο παλαιών βιβλίων. Ψάχνοντας ανάμεσα σ'αυτά -πράγμα που έκανα πολύ συχνά εξ αιτίας της δίψας που είχα για να μάθω την αλήθεια- βρήκα ένα δίτομο γαλλικό βιβλίο του Chateaubriand υπό τον τίτλον «Le Genie de Christianisme». Ο τίτλος του βιβλίου και η εθνικότητα του συγγραφέα με τράβηξαν ακατανίκητα, διότι είπα: «Να, ένας Γάλλος που γράφει για τον χριστιανισμό. Ασφαλώς αυτός δεν μπορεί παρα να τον πολεμεί ! Θα το διαβάσω λοιπόν καλά για να συμπληρώσω την πανοπλία μου για την τέλεια ανατροπή του χριστιανισμού, ώστε να ελευθερωθεί ο κόσμος από την πλάνη και να βαδίσει στον δρόμο και την πρόοδο της επιστήμης».

Και με τη φλογερή αυτήν απόφαση αγόρασα το βιβλίο, παρ' όλη τη φτώχεια μου, αντί μιάς δραχμής.

Ποία όμως κατάπληξη και απογοήτευση με κατέλαβαν όταν σε λιγάκι με το διάβασμα ανεκάλυψα ότι ο συγγραφέας αντί να πολεμεί, υποστήριζε τον χριστιανισμό και τον συνιστούσε. Σκέφθηκα αμέσως τότε να επιστρέψω το βιβλίο και να ζητήσω πίσω, τη δραχμή μου. Αλλ' η ντροπή με συγκράτησε. Τότε είπα: «Βρέ τον βλάκα· κρίμα που είναι Γάλλος! Μιά φορά που έπεσε στο χέρι μου θα το ανασκευάσω και θα δημοσιεύσω την κριτική να την διαβάσει ο κόσμος και να βγή από την πλάνη. Είναι ευκαιρία να ασκηθώ στην πολεμική».

Με την απόφαση αυτή άρχισα την συστηματική από την αρχή ανασκευή του βιβλίου, ασχολούμενος με το έργο αυτό ως τις προχωρημένες νυκτερινές ώρες. Με τον νού που είχα τότε όλα τα εύρισμα ανάποδα γραμμένα και θριαμβευτικά τα ανέτρεπα. Η απασχόλησή μου αυτή συνεχίσθηκε για ένα περίπου μήνα, όταν έφθασα σε μία πρόταση της 30ης σελίδας όπου ο συγγραφέας έγραφε επί λέξει: «Από τη στιγμή που θα παραδεχθήτε την ύπαρξη ενός Θεού θα φθάσετε, άσχετα αν το θέλετε, στην χριστιανική θρησκεία με όλα της τα δόγματα, όπως παρητήρησαν (ont remarque), ο Clarke και ο Pascal».

Η διακήρυξη αυτή μου έκαμε κατάπληξη. Σταμάτησα εδώ, θυμάμαι, και στάθηκα με μεγάλη απορία. Πώς λοιπόν; είπα. Άμα δεχθώ ύπαρξη Θεού, θα δεχθώ χωρίς να το θέλω και την χριστιανική θρησκεία με όλα τα δόγματά της; Εγώ, είπα μέσα μου, παραδέχομαι μία Δύναμη, να υπάρχει υπεράνω του Σύμπαντος, αλλά από την Δύναμη αυτή πως ερχόμαστε στο Χριστό; Πολύ περίεργο μου φαίνεται. Και η σκέψη αυτή πολύ με απασχόλησε. Έκλεισα το βιβλίο -ήταν περασμένα μεσάνυχτα- και είπα: Αύριο πρωί-πρωί θα πάω στη βιβλιοθήκη να ιδώ τί είδους «αποδείξεις» έχουν.

Εδώ, πρέπει να κάνω μία παρατήρηση για ένα μεταφραστικό μου λάθος -σωτήριο λάθος- της εποχής εκείνης. Εσφαλμένα νόμισα ότι η φράση «*ont remarque*» σήμαινε «απέδειξαν, ενώ σήμαινε «παρατήρησαν».

Έτσι πολύ πρωί την επομένη, έφθασα στην Εθνική Βιβλιοθήκη. Άνοιξα το ευρετήριο στο όνομα Clarke να ιδώ τί βιβλία έγραψε για τις αποδείξεις περί θρησκείας. Αλλά λυπήθηκα παρά πολύ όταν αντελήφθηκα ότι ο Clarke είχε γράψει στην Αγγλική γλώσσα την οποία ακόμη τότε δεν είχα μάθει. Έψαξα αμέσως κατόπι για τον Pascal στο Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό και είδα ότι επρόκειτο για τον διάσημο Pascal, και ότι ο μεγάλος αυτός μαθηματικός, το εξάίρετο αυτό πνεύμα, είχε αφήσει ασυμπλήρωτο έργο που δημοσιεύτηκε μετά τό θάνατό του με τον τίτλο «Στοχασμοί επί της θρησκείας» (*Pensee s. sur la Religion*).

Η λεπτομέρεια αυτή γέννησε ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον μέσα στο ανήσυχο πνεύμα μου, αφού μάλιστα σπούδαζα τότε μαθηματικά (1910). Ύστερα από πέντε λεπτά, όλος περιέργεια πήρα στο χέρι μου το βιβλίο. Ήταν η στιγμή του θείου Ελέους.

Κάθισα με μεγάλη φλόγα περιέργειας σ'ένα τραπέζι. Άνοιξα το πρώτο κεφάλαιο και βλέπω τον τίτλο: «Κατά της απιστίας των αθέων». Αρχίζω να διαβάζω την πρώτη πρόταση: «Ας μάθουν τουλάχιστον, ποιά είναι η θρησκεία που καταπολεμούν πρίν την πολεμήσουν».

Τί λοιπόν, είπα μέσα μου, ώστε δεν ξεύρω τί πολεμύ; Μετά το πρώτο αυτό κτύπημα εξακολούθησα τη μελέτη:

«Εάν η θρησκεία αυτή είχε το καύχημα ότι έχει μιá καθαρή óρασι του Θεού και ότι τον γνωρίζει ακάλυπτα και φανερά, γιά να την πολεμήση κανείς θα αρκούσε να πή ότι δεν βλέπει μέσα στο κόσμο τίποτε που να την καθιστά ολοφάνερη. Αλλά αφού αντιθέτως λέει ότι οι άνθρωποι βρίσκονται στο σκοτάδι και σε απομάκρυνσι από τον Θεό ο οποίος είναι κρυμμένος από τη γνώσι τους, -και μάλιστα το όνομα αυτό του αποδίδεται στις Γραφές: «Θεός κρυπτόμενος» (Ησαΐας 45/15) - και ακόμη εάν επιδιώκη να υποστηρίξη τα εξής δύο πράγματα:

α) ότι ο Θεός έδωσε αισθητά σημεία στην Εκκλησία διά να γνωρισθή εις εκείνους που τον αναζητούν με ειλικρίνεια και

β) ότι παρά ταύτα τα έχει συγκαλύψει εις τρόπο που να μή γίνεται αντιληπτός παρά απ'αυτούς που τον αναζητούν ολόψυχα, τί θα μπορούσαν να περιμένουν όταν, αφού επίμονα αμελούν ν'αναζητήσουν την αλήθεια, φωνάζουν έπειτα ότι τίποτε δεν τους την δείχνει, δεδομένου ότι το σκοτάδι αυτό μέσα στο οποίο βρίσκονται και αντιτίθενται στην εκκλησία δεν συντελεί παρά να αποδείξη το ένα από αυτά που -ως ανωτέρω- η εκκλησία υποστηρίζει, χωρίς να θίγεται το άλλο. Και έτσι εδραιώνεται η διδασκαλία της, και καθόλου δεν ανατρέπεται».

Διαβάζοντας την περικοπή αυτή δεχόμουν αλληπάλληλα κτυπήματα στην νεανική μου κουφότητα και αλαζονία και διαρκώς, ταπεινούμενος αναγνώριζα το στόμα της ορθοφροσύνης να μου μιλή.

Επί ενάμιση χρόνο ο Θεός κατά τρόπο θαυμαστό με εφωδίαζε διαδοχικώς με κατάλληλα γιά το πνεύμα μου βιβλία, χωρίς επέμβαση κανενός ανθρώπου, χωρίς να έχω γνωριμία με κανένα αναγνωρισμένο χριστιανό που να μπορούσε να με βοηθήση. Μόνος με βιβλία, χλευαζόμενος από τον στενό κύκλο των συμφοιτητών μου, αποσυρόμενος στο φτωχικό μου δωμάτιο ολόκληρη την ημέρα μελετώντας, και από

εκπλήξεως σε έκπληξιν έβλεπα το σκοτεινό βάραθρο που βρισκόμουν και το φώς προς το οποίον οϊγά-οϊγά ανέβαινα.

Θυμάμαι ακόμη ότι όταν διάβασα το περί προφητειών του Χριστού κεφάλαιο του Pascal έλαμψε τόσο φώς μέσα μου και άναψε τόσος έλεγχος και φόβος στα βάθη μου γιά την υβριστική και πολεμική στάση μου απέναντι Αυτού, ώστε κυριολεκτικά έτρεμαν τα γόνατά μου και αναστεναγμοί από τα έγκατα της ψυχής μου φλογισμένοι συχνοβγαΐναν: «Ο Χριστός ήταν Θεός και εγώ τον έβριζα και τον πολεμούσα. Αν πέθαινα κείνη την ώρα, αν πέθαινα στην κατάσταση εκείνη, πού θα βρισκόμουν τώρα;» Ιδού ποιά σκέψη με είχε καταλάβει ώστε όχι μόνον την ημέρα αλλά και την νύκτα, τιναζόμουν. Αλλά κάθε φορά ύστερα από κάθε στεναγμό, μιά γαλήνη ξεχυνόταν μέσα μου και μιά σκέψη σαν αστραπή με διαπερνούσε: **Μή φοβάσαι σε δέχεται ο Χριστός, γλύτωσες.**

Ο Θεός εξακολουθούσε να μου δείκνη το έλεός Του φέρνοντας στα χέρια μου τα βιβλία που χρειαζόμουν για να αποβάλω πνευματικές δυσκολίες και πλάνες που είχα στη σκέψη μου σχετικά με την πίστη του Χριστού. Τα βιβλία αυτά, το ένα μετά το άλλο μου έφθαναν φαινομενικά τυχαία.

Διάβασα τα βιβλία αυτά επί έξη μήνες τελείως αποχωρισμένος από τον κύκλο των φίλων μου και επί ένα διάστημα και από τα μαθηματικά. Η εποχή εκείνη ήταν η σημαντικότερη καμπή της ζωής μου, επειδή το πνεύμα μου φωτίστηκε και κάθε αντίθεση κατά της πίστεως στο Χριστό ξεριζώθηκε.

Αφού πέρασαν έξη μήνες πάλι συναντήθηκα με τους φίλους μου αλλ' αυτή τη φορά με τη σημαία της πίστεως στον Χριστό και με επιθετικά όπλα κατά των ψευδών θεωριών που διδάσκονταν στο Πανεπιστήμιο σαν αλήθειες. Ο άγώνας γιά την υποστήριξη της πίστεως στο Χριστό άρχισε τότε και διά της χάριτός του δεν σταμάτησε μέχρι σήμερα.

Αξίζει να τονισθή ότι από την ημέρα που η πίστη στον Χριστό ενέργησε στην καρδιά μου, χωρίς καμιά προσπάθεια εκ μέρους μου, απελευθερώθηκα

τελείως από τις αμαρτωλές επιθυμίες και πάθη που άλλοτε ήμουν φοβερά υποδουλωμένος. Οι παλαιοί φίλοι μου με κοροΐδευαν. Αργότερα, εξηγώντας αυτή την κατάσταση, κατάλαβα ότι ήταν το έλεος του Θεού σ'εμένα που μετά την μεταστροφή μου στο Χριστό με αναγέννησε και με σφράγισε με το Άγιο Πνεύμα. Αλλά τότε δεν ήξερα τίποτε για όλα αυτά γιατί δεν είχα ακόμα διαβάσει την Καινή Διαθήκη. Η μόνη πνευματική μου τροφή ήταν ό,τι είχα διαβάσει στα βιβλία. Κατά τον έκτο μήνα της έρευνάς μου, οπότεν είχε γίνει η μετάνοιά μου και η πίστις μου στη θεότητα του Χριστού, ήρθε μιά μέρα η εξής σκέψη μέσα στο νού μου:

-Αφού πιστεύεις ότι ο Χριστός είναι Θεός δεν κάνεις τώρα μιά προσευχή προς Αυτόν;

Και για πρώτη φορά την ημέρα εκείνη, κλεισμένος στο δωμάτιό μου, σήκωσα τα μάτια μου προς τον ουρανό και μίλησα πολύ ταπεινωμένος στον Χριστό. Δεν θυμάμαι αυτολεξεί όλα όσα είπα αλλά θυμάμαι ότι του είπα:

«Ω, Ιησού, δεν σε γνώριζα και γι'αυτό σε πολεμούσα, τώρα δέξου κί'ερένα και σου υπόσχομαι πως θα είμαι τελείως δικός σου και θα σε υπηρετώ ολόκληρη τη ζωή μου».

Κάθε λέξις απ'αυτές σαν μιά φλόγα έβγαινε από τα τρίσβαθα της ψυχής μου, κί'οταν τελείωσα την πρώτη εκείνη προσευχή, αισθάνθηκα μέσα μου τόση γλύκα και τόση χαρά ώστε σε δύο λεπτά της ώρας είπα, μονολογώντας:

-Δεν κάνω πάλι άλλη μιά προσευχή;

Και αμέσως για δεύτερη φορά υψώθηκε ξανά η καρδιά μου και μίλησα και πάλι με το αυτό πνεύμα στον Χριστό.

Και πάλι όταν τελείωσα αισθάνθηκα τόση γλύκα και χαρά ώστε ξαναείπα:

-Δεν κάνω και μιά τρίτη προσευχή στον Χριστό αφού τόση ευτυχία μου δίνει;

Και πάλιν ύψωσα την καρδιά μου προς Αυτόν, και τη φορά αυτή για περισσότερη ώρα από πρωτίτερα. Μετά την προσευχή αισθάνθηκα τόση χαρά από την επικοινωνία μου με τον Χριστόν ώστε φώναξα:

-Βρήκα το μυστικό, θα μιλώ στο εξής με τον Χριστό πολλές φορές την ημέρα, και τούτο θα με γεμίζει από χαρά και ζωή.

Από την ημέρα εκείνη η προσευχή έγινε στην καθημερινή μου ζωή μία ζωντανή και ουσιαστική ομιλία πρὸς τον Χριστό, πηγή μεγίστης παρηγορίας και χαράς μέσα εις την μόνωσή μου.

Δεν πέρασαν πολλές ημέρες όταν ήρθε στο πνεύμα μου η εξής σκέψη:

-Τώρα πιά που τελείως επίσθης ότι ο Χριστός είναι Θεός, δεν αγοράζεις ένα Ευαγγέλιο γιά να διαβάζεις πλέον τα λόγια Του και να μάθεις τί θέλει από σένα;

Δεν θυμάμαι αν την ίδια ημέρα ή την επομένη, καθώς περιεργαζόμουν τα παλιά βιβλία που πουλούσε ένα παλαιοπώλης έξω από το Ταχυδρομείο, είδα ένα κομψό βιβλιαράκι μεταχειρισμένο που έγγραφε στη ράχη του **Καινή Διαθήκη.**

Αμέσως με λαχτάρα το άρπαξα, το αγόρασα, και γύρισα πάλι στο δωμάτιό μου να διαβάσω αχόρταγα τα λόγια του Χριστού και να παρακολουθήσω τα θαυμαστά έργα Του.

Πρέπει εδώ να τονίσω ότι ποτέ στη ζωή μου έως τότε δεν είχα διαβάσει Καινή Διαθήκη, αλλ'ούτε είχα ιδέα γ'αυτήν παρεκτός από ελάχιστες περικοπές που μας δίδαξαν στο σχολείο και που ποτέ με σοβαρότητα δεν πρόσεξα. Ούτε είχα αποκτήσει ποτέ στο σχολείο δικό μου βιβλίο των θρησκευτικών. Έτσι γιά πρώτη φορά κρατούσα στο χέρι μου σαν ανεκτίμητο θησαυρό τα Λόγια και τα Έργα Εκείνου που τόσο άλλοτε αντιπαθούσα και πολεμούσα αλλά και τόσοον πρό ολίγων μηνών είχα αναγνωρίσει σα Θεό και με τον οποίον είχα πλέον, μέσω της προσευχής, συνάψει τόσο στενή και γλυκειά καθημερινή σχέση.

Κρατώντας λοιπόν το Ευαγγέλιο με λαχτάρα στο χέρι έτρεξα στο δωμάτιό μου και ξαπλώθηκα στο κρεβάτι μου. Ήταν η μόνη άνεση που μου έδινε το φτωχικό μου. Άνοιξα τυχαίως και άρχισα να διαβάζω «**ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστευὼν εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνη, καὶ ἐάν τις μὸς ἀκούσῃ τῶν ρημάτων καὶ μὴ πιστεύσῃ ἐγὼ σύ κμίνω σὸτόν· οὐ γάρ ἤλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ'ἵνα σώσω τὸν κόσμον**» (**Ιωάν. 12/46-47**).

Δεν μπόρεσα να συνεχίσω περισσότερο· ο Χριστός άγγιξε με τα λόγια αυτά απ'ευθείας την καρδιά μου, ανακαίνισε όλον τον εσωτερικό μου κόσμο. Ήταν ακριβώς τα λόγια που αφωρούσαν την περίπτωση τη δική μου. Αυτός ήταν «Φως που ήλθε στον κόσμο», όχι οκοτάδι και σπιθοδρόμηση καθώς τον έλεγα. Η αγάπη Του όμως τόσα χρόνια με ανέχτηκε και δεν με καταδίκασε. Γιατί ήλθε όχι για να καταδικάσει αλλά για να σώσει. **Γιά να σώσει και μένα!**

Πρώτη φορά στη ζωή μου άκουσα τα λόγια αυτά και πρώτη φορά όλη η ύπαρξή μου στα τρίοβαθά της άρχισε να πάλλεται από ευγνωμοσύνη προς Αυτόν, που τόσα χρόνια με υπόμενε και με ανέχτηκε. Δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ. Άνοιξαν διάπλατα οι θρύσες των ματιών μου και λυγμοί βαθύτατης μεταμέλειας για το τί έκανα έναντι τοιούτου προσώπου, συγκλόνισαν την ύπαρξή μου. Αλλά στο βάθος της ψυχολογικής μου εκείνης κατάστασης δεν ήταν η απελπισία, αλλά μιά φωτεινή παρηγοριά και μιά θεία γαλήνη ότι με δέχτηκε και με συγχώρησε.

Καθώς την προσευχή είχα ανακηρύξει πηγή ευτυχίας, έτσι και τώρα την μελέτη των λόγων του Χριστού την βρήκα πηγή απεριόραπτης χαράς και αγαλλιάσεως, γιατί την ζούσα σαν μιά προσωπική στενωάτη συναναστροφή με τον Σωτήρα μου που μου μιλούσε απ'ευθείας και ζωντανά μέσ στην ψυχή μου. Γιά τον λόγο αυτόν ρίχτηκα στη μελέτη της Καινής Διαθήκης και μάλιστα της τελευταίας ομιλίας του Ιησού προς τους μαθητές Του (Ιωάννου κεφ. 13-17).

Διατηρώ μέχρι σήμερα σα θησαυρό πολυτιμότατο την Καινή εκείνη Διαθήκη στις οελίδες της οποίας είναι ακόμη απορροφημένα δάκρυα ευγνωμοσύνης και ανακουφίσεως που στάλαξαν χωρίς να το θέλω, κατά την μελέτη μου πάνω στα λόγια του Σωτήρα μου. Από την ημέρα εκείνη η μοναδική και αποκλειστική μου μελέτη ήταν η Καινή Διαθήκη την οποίαν μελετούσα ολομόναχος δεκαπέντε ώρες το ημερο-νύκτιο σε τρόπο που στο διάστημα δέκα μηνών είχα μάθει από στήθους ολόκληρη την Καινή Διαθήκη με μεγάλη ετοιμότητα και πιστότητα μνήμης. Κατά την

περίοδο εκείνη πολύ με διεφώτισε σε πνευματικές απορίας η συστηματική μελέτη όλων των ομιλιών του Χρυσοστόμου επί των βιβλίων της Καινής Διαθήκης.

Μετά αυτήν τη μελέτη της Καινής Διαθήκης, η θεία οδηγία με κατεύθυνε να γνωριστώ με άλλους τρεις νέους, που κι' αυτοί επίσης διάβαζαν την Καινή Διαθήκη. Ήταν άνοιξη του 1911. Από αυτόν τον μικρό κύκλο των τεσσάρων νέων, η χάρις του Θεού ξεπέταξε και ανέπτυξε μέσα από πολλές δυσκολίες και εμπόδια τη σημερινή Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία των Αθηνών με μέλη από όλες τις κοινωνικές τάξεις, διανοουμένους και χειρώνακτες.

Τελειώνοντας την ιστορία της μεταστροφής μου, παρακαλώ καθέναν που πιστεύει στον Χριστό να δοξάση και ευχαριστήση τον Κύριον Ιησούν που ανέχτηκε και μένα έναν εχθρό και διώκτη και όχι μόνον με έσωσε αλλά στο πολύ Του έλεος με εκάλεσε στην ένδοξη διακονία του Ευαγγελίου Του.

B

Αν κάποιος με ρώταγε ποιά είναι η προσωπική μου πείρα επί σαράντα και πλέον χρόνια, θα του απα-
ντούσα με το εξής χωρίο:

**Ο Ιησούς Χριστός «έγενήθη εις ἐμέ σοφία από Θεού, δι-
καιοσύνη τε καί άγιασμός και άπολύτρωσις» (Α Κορινθ. 1/30).**

Πρώτον, βρήκα στον Ιησού Χριστό την από Θεού σοφία. Τη σοφία των ανθρώπων μελέτησα επειδή σπούδασα Μαθηματικά. Έγινα διδάκτωρ των μαθηματι-
κών. Μελέτησα Φυσικές επιστήμες και Φιλοσοφία. Αλλά όλη αυτή η γνώση δεν θα μπορούσε να μου δώσει τον σωστό προσανατολισμό ως προς το μυστήριο της υπάρ-
ξεως. Δηλαδή όλη η γνώση αυτή δεν θα μου εξηγούσε σωστά τί είμαι, τί πρέπει να κάνω στον κόσμο και ποιά είναι η τύχη μου μετά θάνατον.

Απάντηση για όλα αυτά τα ερωτήματα έλαβα από τα κείλη του Ιησού Χριστού. Μετά βαθειά ιστορική έρευνα, βρήκα ότι Αυτός είναι ο μόνος στην ιστορία του κόσμου που έχει να παρουσιάση διαπιστευτήρια που τον καθορί-
ζουν σαν τον μοναδικό πρόσωπο που μπορεί να μας δώση σωστή απάντηση σε κάθε ερώτημα, όπως το ρολόι του αστεροσκοπείου είναι το μόνο που μπορεί να μας δώση την ακριβή ώρα.

Έτσι έμαθα από το στόμα του Χριστού την δοξασμένη απάντηση ότι είμαι δημιούργημα του Θεού και έχω θεία κλήση να μετέχω στο αιώνιο συμπόσιο της δόξας και ευλογίας μαζί Του.

Γνώρισα πάλι από τον Χριστό, ότι ο κόσμος μας αυτός δεν είναι ο τελικός και αιώνιος αλλά είναι ένας προσω-
ρινός προθάλαμος στον οποίο ήρθαμε για να δώσουμε ελεύθερα μια απάντηση «Ναί» ή «Όχι» στην παραπάνω

ένδοξο κλήση του Θεού· και να κατευθύνουμε την καρδιά μας σύμφωνα με την απάντησή μας. Η γνώση αυτή μου δίνει την λύση του μεγάλου προβλήματος της ύπαρξης. Είναι η υπερτάτη «Σοφία» πάνω από κάθε άλλη γνώση του αιώνα μας.

Ο σημερινός άνθρωπος και ο κόσμος έχουν μελετηθεί αλλά τα συμπεράσματα αστόχησαν ως προς την αποστολή και τον προορισμό του ανθρώπου και του κόσμου. Έτσι ο Ιησούς Χριστός είναι για μένα η πολύτιμη Σοφία του Θεού. Και όχι μόνον αυτό.

Δεύτερο, βρήκα Αυτόν όχι μόνον σαν υπέρτατη Σοφία αλλ' επί πλέον σαν τον Σωτήρα από των αμαρτημάτων μου ενώπιον της δικαιοσύνης του Θεού.

Έκουσα από το στόμα Του -και η συνείδησή μου βαθεία το αποδέχεται- ότι είμαι αμαρτωλός, δηλαδή ότι ζούσα μακριά από τον Θεό, ζώντας αντίθετα προς το θέλημά Του. Και όταν το φοβερό πρόβλημα υψώθηκε εμπρός μου, πώς θα μπορούσα να ικανοποιήσω την θεία τάξη και να αποκτήσω ειρήνη με τον Θεό και την συνείδησή μου, πάλι στον Χριστό βρήκα την μεγάλη και θαυμαστή λύση του προβλήματος αυτού που δεν θα έβρισκε τη λύση του από κανένα άνθρωπο, όποιος και νάταν.

Βρήκα ότι ο Χριστός πάνω στο σταυρό κατά θεία πρόθεση είναι ο αντικατάστατης μου πρό της θείας δικαιοσύνης για τον εξιλασμό των αμαρτιών μου. Βρήκα ότι ο σταυρός του Γαλγοθά είναι το αποτέλεσμα συνθέσεως της χάριτος και της δικαιοσύνης σ'ένα Σχέδιο που μου χορηγεί πλήρη συγχώρηση και ειρήνη από Θεού. Δηλαδή βρήκα τον Χριστό σαν τον Υιό του Θεού που κατα θεία αγάπη σήκωσε πάνω Του την αμαρτία μου και με παρέστησε άσιπλον και δικαιωμένο στην παρουσία του Θεού. Έτσι βρήκα τον Ιησού σαν την δικαιοσύνη μου. Και όχι μόνον τούτο.

Τρίτο. Οφείλω να ζω μιά ζωή εναρμονισμένη προς το θέλημα του Θεού, αλλά μόνος μου δεν μπορώ να την επιτύχω με τις προσπάθειές μου. Συναντώ ανυπερβλητα εμπόδια, λόγω της ξεπεσμένης φύσεώς μου.

Έμαθα ακόμη από τα χείλη του Χριστού ότι η αγιασμένη αυτή ζωή είναι έξω από εμέ· ανήκει σ'Αυτόν,

επειδή Αυτός είναι η ζωή μου. Και ανυψώνοντας την καρδιά μου στον επουράνιο και δοξασμένο Χριστό δέχομαι από Αυτόν την αγιασμένη Ζωή, όπως δέχομαι τις ακτίδες του ήλιου από τον ηλιακό δίσκο.

Έτσι βρήκα ακόμη τον Χριστόν σαν τον αγιασμό μου. Αλλά και πάλιν τούτο δεν είναι το όλον.

Τέταρτο. Ενοικώ σ'ένα σώμα γεμάτο από αδυναμίες και υποκείμενο στο θάνατο. Αν επρόκειτο να το φέρω σ'ολόκληρη την αιωνιότητα θα ήταν γιά μένα πηγή αθλιότητας και θλίψεως. Αλλά και εδώ έχω την διακήρυξη από τα χείλη του Ιησού ότι μόνος Αυτός σε μία επίσημη ημέρα θα μου δώσει άφθαρτο και ένδοξο σώμα, ώστε να ολοκληρωθώ μέσα στην δική Του τελειότητα και δόξα.

Συνεχίζοντας βρήκα τον Ιησού Χριστό σαν την από Θεού Σοφία μου, τη Δικαιοσύνη μου, τον Αγιασμό μου και την Απολύτρωση· δηλαδή βρήκα τα πάντα σ'Αυτόν. Είναι γιά μένα το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος της ζωής μου εδώ κάτω και γιά την αιωνιότητα.

Στον αιώνα μας σήμερα έχομε πολλές αξιοθαύμαστες επιστημονικές εφευρέσεις και πολυάριθμες ανέσεις γιά την καθημερινή μας ζωή. Θάλεγε κανείς ότι θά'μαστε η ευτυχέστερη γενεά της Ιστορίας. Ομως, ποτέ πρωτύτερα δε χήθηκαν τόσο ποταμοί αιμάτων, ποτέ τόσα δάκρυα, ποτέ τόσο φόβοι.

Αυτή είναι μία πειραματική απόδειξη ότι ο μηχανικός μας πολιτισμός δεν περικλείει το αληθινό νόημα της ζωής. Ότι δεν μπορεί να μας χαρίση πραγματική ειρήνη στην καρδιά, γνήσια αδελφική αγάπη και την ανύψωσή μας στους ορίζοντες της αιωνίας ζωής.

Είναι κάτι που έχει τη μεγαλειότερη σημασία και που λείπει στη γενεά μας. Και τούτο είναι το Πνεύμα του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων, αυτό είναι που λείπει από τον σημερινό άνθρωπο. Δηλαδή το Πνεύμα που χορηγεί ο Χριστός σε όποιον πιστεύει σ'Αυτόν. Καλεί προς Αυτόν κάθε ψυχή να της δώσει δωρεάν το Ύδωρ της Ζωής που θα την ξεδιψάση.

Όποιος μένει μακριά από τον Χριστό δεν μετέχει του Πνεύματός Του, επειδή το Πνεύμα αυτό αποσκοπεί να ενθρονίση τον Ιησού στην καρδιά μας. Πώς

λοιπόν να έρθη στην καρδιά ανθρώπων που εκ των προτέρων αρνούνται την ισαρικότητα του Χριστού των ευαγγελίων εξ αιτίας της απιστίας τους. Τούτο είναι ηθικώς αδύνατο.

Χρειαζόμαστε λοιπόν, σήμερα Πανεπιστήμια και Ακαδημίες όχι για την προώθηση του μηχανικού ή διανοητικού πολιτισμού αλλά για να οδηγηθούν οι άνθρωποι στον Χριστό με μετάνοια και πίστη.

Χωρίς τον Χριστό χάνομε δυό ζωές, την παρούσα και την αιωνία. Χάνομε την παρούσα ζωή επειδή μία ζωή που διανύεται χωρίς την γνώση του σχεδίου του Θεού και μέσα σε αμαρτωλά πάθη δεν είναι Ζωή αλλά άθλια δουλεία.

Αντίθετα με τον Χριστό κερδίζομε δύο ζωές, την τωρινή και την αιώνια.

Όσον αφορά τους απίστους· μή δίνετε προσοχή στα λόγια και τα βιβλία τους. Η αποστασία τους δεν έχει ούτε το ελάχιστο αληθινό θεμέλιο. Επί πολλά χρόνια τα ερεύνησα αυτά, με μαθηματική, θα λέγαμε, προσοχή. Αφού ανάλυσα βαθειά όλα τα συμπεράσματά τους βρήκα ότι εκ των προτέρων και «ως μή ἔδει» υποστηρίζουν ότι «το υπερφυσικό δεν είναι δυνατό να υπάρξει» και έτσι η θέλησή τους και ο νούς τους μένουν στην προκατάληψη και δεν μπορούν να ιδούν την ένδοξη αλήθεια του Ευαγγελίου. Είναι πρόθυμοι να πιστέψουν οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό που πρέπει να πιστέψουν. «Άπιστοι, είσθε οι πλέον εύπιστοι» λέγει ο Πασκάλ.

Και τώρα, αγαπητοί μου εν Χριστώ, σας παρακαλώ να δεχθήτε εκ μέρους μου -του ελαχίστου μεταξύ των υπηρετών του Χριστού- την παρακάτω προτροπή:

Μείνετε σταθεροί στην πίστη του Ιησού Χριστού ως του αιωνίου Υιού του Θεού.

Μείνετε αμετακίνητοι στην πίστη της ενσαρκώσεώς Του προς σωτηρία μας διά του απολωτρωτικού αίματός Του.

Σταθήτε στην πίστη της σωματικής αναστάσεώς Του από των νεκρών, στην ανάληψή Του, και εις την δευτέμα Του ἔλευση, γιά ρας.

Μιλάτε καθημερινά διά της προσευχής σας προς τον ουμάνιο Πατέρα σας και προς τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και

Μελετάτε ακούραστα τις ιερές Γραφές που είναι ο Λόγος του Θεού σε γλώσσα ανθρώπινη,

Αγαπάτε ο ένας τον άλλον με πνεύμα αδελφικό εν Χριστώ και αγαθοποιήτε ακόμα και τους εχθρούς σας επειδή δεν ξέρουν τί κάνουν.

Αστή είναι η αληθινή ζωή. Αστή είναι η χαρούμενη ζωή για την οποία βριακόμαστε σ'αστή τη γή.